

26. 4. 1754

Usrkl jsem z broušené číše lok vína a pokusil se potlačit zívnutí. Elizabeth se na mě přes sál povzbudivě usmála, ale i tak jsem zoufale přemýšlel, jak se z oslavy vytrazit.

Původně jsem chtěl pozvánku na výroční ples Williama Grahama, druhého vévody z Montrose, pořádaný každoročně na jeho zámku nedaleko Dundee, zdvořile odmítnout. Jenže Elizabeth mě nakonec umluvila, protože jen má přítomnost mohla zajistit vstup i jejím rodičům a lord Duncan MacDermott z obchodních důvodů potřeboval na akci proniknout. A starý jakobita mohl přijít jedině jako tchán hraběte z Waverbury.

Více než to Montrosovo mě těšilo pozvání do sídla MacDermottů na slavnost konanou přesně za pět dní, se kterou jsem i pomáhal. Samozřejmě nikdo nahlas neřekl, že se bude slavit starý keltský svátek Beltine, ale to ani nemusel. Všude se budou pálit ohně a kolem nich se bude hrát na zakázané dudy. Díky právní kličce s dudáky mého regimentu však u MacDermottů nikomu nebude hrozit zatčení. Oslava bude jistě upřímnější než Montrosův bál – a těšil jsem se jako malý kluk, až uslyším Elizabeth opět zpívat.

Montrosově plesu samotnému se dalo těžko něco vytknout. Vévoda si dal práci, aby vše bylo perfektní, a očividně nelitoval žádných výdajů. Drahá vína tekla proudem, dokonce i z některých fontán, tisíce svíce na desítkách lustrů se odrážely v křišťálovém a stříbrném nádobí, na kterém ležely ty nejvybranější pochoutky dovezené ze všech koutů světa, a ani hosté nezaostávali za nádherou tanečního sálu. Dámy v přepychových róbách se honosily šperky, které si často braly jen jednou nebo dvakrát do roka právě při takových příležitostech, a ani gentlemani se nenechali zahanbit. Bylo

až fascinující, jak se někteří muži dokázali vyšňořit. Ale pod vší tou nádherou se skrývala faleš a hlavně ukrutná nuda. Pro spoustu nižších šlechticů byly podobné akce jedinečnou příležitostí získat přízeň někoho vlivného, případně vhodně provdat nebo oženit některého z potomků. To druhé se mě naštěstí již netýkalo, pochlebování od lidí, které jsem v životě neviděl, jsem si tu však užil ažaž.

S hrdostí jsem ale pozoroval svoji mladou ženu, která se ke mně pomalu blížila v doprovodu otce i matky. Rozhodně patřila mezi nejkrásnější ženy v sále, což vhodně podtrhovaly jak šaty kombinující tmavě a světle modrý satén, tak náhrdelník a náušnice s brilianty, které se v naší rodině dědily po generace. Jeden můj předek je prý našel v truhlici na palubě zajaté španělské galeony, alespoň se to tradovalo.

„Tváříš se jako boží umučení. Někdo by tě mohl začít i litovat,“ poznamenala, když došla blíž.

„Ale, Beth. Takhle se mluví s manželem? A navíc před lidmi...“ napomenula ji matka.

Věděl jsem, že na rozdíl od lorda Duncana, který ke mně choval smíšené pocity, lady Margaret byla z hraběte jako zetě nadšená a bylo někdy až trapné, jak mi proti své dceři nekriticky stranila. Vůbec to ovšem nebylo potřeba, za rok, co jsme byli svoji, by se naše spory s Elizabeth daly spočítat na prstech jedné ruky.

„Ono to skoro mučení je,“ smutně jsem se usmál. „Před pár minutami jsem musel odmítnout syna lorda a lady Brownhillových do svého regimentu a vymyslet nějaký lepší argument, než že nechci důstojníka, který omdlí, jen když se na něj hlasitě promluví.“

Elizabeth mi úsměv vrátila. „Tak jsi neměl chodit v uniformě a měl sis obléci něco elegantnějšího. Takhle, jak tu stojíš, vypadáš jako verbíř.“

„No tak, Beth!“ ozvala se znovu lady MacDermott.

Mezitím se hudebníci opět chopili nástrojů a ozvaly se první tóny přede hry.

„Smím prosit?“ zeptal jsem vcelku zbytečně.

Uklonil jsem se a nabídl Elizabeth rámě. Ale než jsme se stačili zařadit mezi tanečnický, od dveří vedoucích na zahradu se ozvala rána, skoro bych se vsadil, že výstřel. Oba jsme se podívali tím směrem.

„Že by nějaká překvapivá součást oslavy?“ napadlo mě s nadějí na nějaké oživení.

Jenže to tak nevypadalo. Vchodem a dokonce i francouzskými okny vpadla dovnitř velká skupina ozbrojených mužů. Většina z nich byla prostě venkovsky oblečená, ale přes obličej měla šátky nebo jednoduché masky. V rukou drželi pistole, muškety a někteří jen horalské meče nebo dokonce i vidle. Bylo jich však vcelku hodně, možná i něco přes čtyřicet. V duchu jsem zaklel. Jestli Montrose na bále nešetřil, tak na strážích očividně ano. A nejbližší moji vojáci byli v Dundee, osm mil daleko.

Hosté se vyděšeně rozestupovali a doprostřed sálu se postavil pravděpodobný vůdce lupičů. Na rozdíl od svých lidí nebyl maskovaný, proto jsem si ho mohl dobře prohlédnout. Oblečený byl jako skotský šlechtic, přesně tak, jak zákon zakazoval. Měl kilt a pléd z kvalitního tartanu v šedivé, červené a modré barvě, a na hlavě tmavomodrý baret zdobený volavčím peřím. Byl velmi mladý, tak kolem pětadvaceti let, a hnědé vlasy po ramena mu lemovaly hezký, dámy by řekly až krásný, skoro žensky jemný obličej. Byl to ten typ, který muži nenávidí a ženy mu samy padají do náruče. Připomínal mi rytinu, kterou jsem kdysi viděl v jednom ze sešitů, jež se prodávaly na Londýnských rozích za půl penny a vyprávěly vesměs smyšlené historky o slavných zbojnicích a hrdinech z Vysočiny.

Lupičům se zatím nikdo nepostavil na odpor. Většina mužů

v sále sice měla meče, ale tasit proti mušketám a pistolím by se rovnalo sebevraždě. Mladý velitel smekl baret a vysekl okázalou úklonou.

„Dámy a pánové, mé jméno je lord Steafan Támhas Mac Pherson z Gaskmore. Já i mí následovníci jsme praví gentlemani, proto se nás nemusíte bát. Pokud nám dobrovolně odevzdáte své cennosti, nikomu nebude ublíženo.“

I hlas měl příjemný a melodický, jak si dával pečlivě pozor, aby své jméno vyslovil i v anglickém proslovu gaelsky správně. Už teď mi byl protivný, a to by na mě ani nemusel mířit horalskou pistolí.

Náš hostitel, vévoda z Montrose, k němu vykročil, ale lord MacPherson mu nedal možnost promluvit.

Namířil na něj zbraň a pronesl: „Vaše pomoc není zapotřebí, Vaše Milosti. Prosím, vraťte se mezi hosty.“ Poté se obrátil na svoje muže. „Pánové, začněte vybírat.“

Asi měli vše připravené, protože někteří lupiči schovali zbraně a chopili se jutových pytlů, které si s sebou přinesli. Metodicky pak začali procházet mezi hosty a každého nutili odevzdat veškeré šperky. Sem tam někdo protestoval, ale zatím stačila jen pozvednutá pistole, aby všichni spolupracovali. Několik dam omdlelo, ale podezřívám jsem je, že to pouze předstírají, aby se vyhnuly okradení. Stejně jim to nepomohlo, protože lupiči si náhrdelníky, náušnicemi a prsteny jednoduše posloužili sami.

Jejich velitel si bohužel vybral za cíl mě. Asi ho přivábil můj červený kabát, i když jsem nebyl na plese zdaleka jediný v britské uniformě, nebo možná Elizabeth stojící vedle mne. Ani se nenamáhal s pozdravem, jen pokynul svému společníkovi a ten přede mě nastavil již zpola zaplněný pytel. Nechtěl jsem riskovat hlavně životy Elizabeth a její rodiny jen kvůli šperkům, proto jsem jen pokrčil rameny, sejmul zlatý pečetní prsten a z kapsy vylovil zlaté hodinky. Oboje jsem

pak poslušně odevzdal. Lord a lady MacDermottovi se také nebránili, i když jsem si všiml, že můj tchán i tchyně na Mac Phersona hleděli podezřívavě, jako by ho snad poznali.

„Děkuji na sto tisíckrát,“ pokýval vůdce lupičů ironicky hlavou.

Elizabeth na okamžik zaváhala, možná přeceňovala hodnotu, kterou pro mě její klenoty měly.

„Dej, prosím, pánovi ty šperky, drahá,“ požádal jsem ji pro jistotu.

Pomalů si sundala prsteny a pak se ke mně otočila zády.

„Pomůžes mi, prosím, Davide?“ zeptala se mě. „Nerada bych náhrdelník poškodila.“

Jak promluvila, MacPherson se na ni zkoumavě zahleděl. Možná ho překvapil její skotský přízvuk.

„Mám tu čest s lady Elizabeth MacDermott?“ zeptal se.

„Ano..., tedy ne,“ odpověděla zmatena tím, že použil její dívčí jméno.

„Můžete si nechat své šperky, mylady,“ usmál se na ni. „Vy nás totiž doprovodíte.“

„Tak na to zapomeňte, MacPhersone,“ okřikl jsem ho. „Vezměte si, pro co jste přišel, a zmizte, než dorazí vojsko.“

V okamžiku, kdy jsem zvedl hlas, namířilo na mě asi půl tuctu hlavních.

„Ještě se nenašel červenokabátník, který by mohl rozkazovat lordu Steafanovi Támhasovi MacPhersonovi z Gaskmore, pane!“ odpověděl teatrálně a uchopil Elizabeth za paži.

Ta se mu okamžitě vytrhla.

„Nechte mou ženu na pokoji, zatraceně,“ zvolal jsem bez ohledu na zbraně kolem sebe.

Do této chvíle mi přepad přišel skoro jako příjemné rozptýlení, ale náhle začalo jít do tuhého. Oba MacDermottovi se postavili před nás.

„To by stačilo, Steafane,“ řekl lord Duncan. „Nech mou dce-

ru být. Znal jsem tvého otce a s tímhle by nesouhlasil. Okrádej si Angličany a lidi z Nížiny, ale Beth se nedotýkej.“

„Jste to vy, kdo jí ublížil vynuceným sňatkem se *Sassena-chem*, ne já, MacDermotte,“ opáčil MacPherson. „Tak si mě nedovolujte poučovat.“

„Ale náš sňatek nebyl vynucený,“ namítla Elizabeth.

„Aye, mylady,“ přikývl, „chápu, že to musíte říkat. Nemusíte mít nejmenší obavy, zaručuji vám absolutní bezpečí.“

Zaskřípal jsem zuby a bez ohledu na lupiče, kteří nás postupně obstoupili, jsem položil ruku na jílec meče. V tu chvíli mě někdo udeřil pažbou pistole do zátylku a zděšená tvář mé ženy byla to poslední, co jsem viděl, než jsem ztratil vědomí.

Probralo mě cosi vlhkého na tváři. Otevřel jsem oči a uviděl lady MacDermott s ustaraným výrazem, jak znovu namáčí hedvábný kapesník do umyvadla se studenou vodou. Pomalu jsem se posadil.

„Elizabeth?“ zeptal jsem se.

Hlava mi třeštila, ale nebylo to nic, co by se nedalo vydržet. Lord Duncan mi podal ruku a pomohl mi se zvednout.

„MacPherson ji odvedl,“ odpověděl trochu zahanbeně. „Nedalo se nic dělat.“

V hloučku, který nás obklopoval, byl i vévoda z Montrose a několik mužů v prostším oblečení.

„Budeme je pronásledovat, lorde Wavesbury,“ řekl, když viděl, že už jsem při smyslech. „Můžete mi věřit, ani jeden z těch horalských lotrů neuteče. Všechno vrátím, včetně vaší ženy.“

Mluvil rozhodně, i když mu hodně scházelo do tvrdosti jeho otce, který na Vysočině neblaze proslul. Například

i svým sporem s legendárním psancem Robertem Royem MacGregorem.

Zakroutil jsem hlavou, což se ukázalo jako špatný nápad, a skoro jsem znovu upadl.

„Mohu-li vás požádat, nechte to na mě, Vaše Milosti, a na královských vojácích,“ požádal jsem ho. „O ukradené šperky nemusíte mít strach.“

To poslední, co jsem si přál, byla zuřivá bitka mezi MacPhersonovými zbojníky a Montrosovou soukromou armádou s Elizabeth lapenou uprostřed.

„Pochopil jsem, že toho muže znáte, lorde MacDermotte,“ oslovil jsem svého tchána.

„Cože?“ vybuchl Montrose a já se musel přemáhat, abych se nechtyl za hlavu. „On měl komplice přímo pod mou střechou?“

„Prosím, Vaše Milosti,“ opáčil jsem netrpělivě, „má unesená žena je dcera lorda MacDermotta.“

„Aye,“ přikývl můj tchán, „spíše jsem znal jeho otce. Ještě z doby před povstáním, když byl Steafan ještě dítě. Ale jeho otec byl rovný chlap.“

„A jakobita,“ neodpustil si vévoda.

„Myslíte, že může Elizabeth ublížit?“ zeptal jsem se.

MacDermott neznatelně zakroutil hlavou. „Nay, nemyslím si. MacPherson byl vždy takový spíše neprakticky romantický hrdina. Považoval se za rytíře chránícího Skotsko i Skoty. Syn je celý otec. Ale už jsem o Steafanovi i jeho lidech slyšel.“

„Takže loupí už dlouho? A to s tím nikdo nic neudělal?“ zeptal se Montrose nasupeně.

„Nebylo to nic velkého,“ pokrčil rameny lord Duncan. „Pár přepadených kočárů, nějaké to výpalné. Nic podobného dnešku, to by se rozkřiklo. A k tomu chytání... Zkuste najít horaľa na Vysočině. Nemám, pravdu, Vaše Milosti?“

Vévoda si pohrdlivě odfrkl, ale já si na něco vzpomněl.

„Když o tom mluvíte, asi jsem o něm něco četl v nějakých londýnských novinách. Ten článek ho skoro blahořečil. Takový skotský lupič gentleman, novodobý Robin Hood. Ochránce dam v nesnázích, bohatým bere, chudým dává. Neznělo to příliš věrohodně, proto jsem tomu nevěnoval moc pozornosti.“

„Co jsem slyšel, opravu rád zachraňuje dámy v nesnázích,“ poznamenal můj tchán nešťastně.

Lady Margaret mě konejšivě uchopila za paži, když si všimla, jak jsem vztekle zařal pěst.

„Myslíte..., myslíte, že by byl schopen Beth ublížit v tomto směru?“ neudržel jsem se.

„Násilím? Nay, tomu nevěřím,“ utěšoval mne můj tchán. „Ale nechápu, proč odvedl právě ji. Pro výkupné by tu byli lepší adepti. Například Jeho Milost vévoda.“ Ten na něj vrhl nevraživý pohled, ale MacDermott zamyšleně pokračoval. „Blábolil něco o vaší svatbě. V každém případě ji musíme zachránit. Devatenáctiletá dívka určitě není v rukou zbojníka úplně v bezpečí. Po pár sklenkách whisky se v noci na Vysočině může stát leccos.“

Jestli se mě snažil uklidnit, moc dobře na to nešel.

Montrose si neodpustil poznámku „Zvláště, když jsem zaslechl, jak si zdejší dámy o tom lupiči špitají. Víte, jaké jsou ženy.“

Přece jen se jim podařilo mě znervóznit. Ale osten žárlivosti rychle zahнала vzpomínka, jak se osamocená Elizabeth vplížila do kobky na Barbadosu, aby mi tam zachránila život. Opravdu jsem neměl důvod o ní pochybovat.

Raději jsem změnil téma.

„Máte alespoň představu, kam ji mohl odvézt?“

MacDermott nešťastně zakroutil hlavou a chtěl něco říct, ale jeho žena ho předešla: „Já myslím, že vím, kde by se moh-

li ukrývat. Jeho otec míval takové romantické zákoutí, kam se schovával před světem. Párkrát mě tam vzal, když se mi dvořil. Než se objevil Duncan.“

Elizabeth si později ze zbytku noci pamatovala jedinou věc, a to zoufalou snahu udržet se v sedle a neskončit pod kopyty koní, kteří se tryskem hnali kolem ní. V širokých nabíraných sukních, plesových střevících a pánském sedle to byl skoro nadlidský úkol. To, že občas jeli potoky i říčkami, asi kvůli zmatení stop, jí to rozhodně nezjednodušovalo. Steafan MacPherson se jí sice snažil cestu všelijak ulehčit, ale současně musel velet svým mužům, hledat cestu a věnovat se bezpočtu dalších úkolů.

Také se rozhodla, že o útěk se nepokusí hned. Takřka jistě by ji teď její únosci snadno dostihli. Navíc měla pocit, že mladý lord MacPherson je z nějakého bláhového důvodu přesvědčen, že s ním odešla dobrovolně. A zatím ho nechtěla té iluze zbavovat.

Když začalo pomalu svítat, MacPherson konečně poručil zastavit. Byli zrovna v mělké rokli, kde byl dokonce pramen a jednoduchá dřevěná bouda, jakou využívají pasáci ovcí. Ideální místo na úkryt i odpočinek a Elizabeth nepochybovala, že cíl jejich dnešní trasy byl naplánován.

Lord MacPherson seskočil z koně hned vedle ní a nabídl jí ruku. I tak se její plesové střevíčky okamžitě zabořily do bláta. Galantně jí pomohl na trávu a pokynul k lavičce z rozpůlené klády.

„Prosím, posaďte se, mylady. Zatím vám nechám připravit lůžko, abyste si mohla odpočinout.“

„Mohu se zeptat, co se mnou zamýšlíte, mylorde?“ řekla, když si sedla.

Nechtěla ho příliš provokovat, ale byla to otázka, která jí trápila.

„Steafan, prosím, má paní,“ odvětil s úsměvem. „Nemusíte mít žádný strach. Sice jsem se z nutnosti dal na zbojnické řemeslo, ale stále jsem zůstal skotským šlechticem. Nikdy bych na vás nevztáhl ruku proti vaší vůli, ani bych to nedovolil nikomu jinému.“

Elizabeth pokývala hlavou. Neušlo jí, že na její otázku neodpověděl.

„Můj manžel vám zaplatí výkupné, nebude s vámi smlouvat,“ zkusila znovu získat nějakou informaci. Ale odpovědi jí byl zase jen úsměv. I když musela uznat, že okouzlující úsměv.

„Prosím, mylady,“ pokračoval MacPherson. „Jděte si raději odpočinout, čeká nás ještě dlouhá cesta. A uvnitř najdete i šaty pohodlnější pro jízdu na koni a také něco k jídlu a pití. Moira vám pomůže s převlékáním. Že?“

Ani si neuvědomila, kde se vzalo asi šestnáctileté rusovlasé děvče, ale byla si skoro jistá, že s lupiči předtím nebylo. Moira horlivě přikyvovala a lord Steafan si příliš nevšímal toho, jak zbožně na něj hledí.

„Děkuji, lorde Steafane,“ odpověděla Elizabeth a lehce se uklonila.

Pak důstojně odešla do chatrče z klád. Opravdu tu bylo připravené lůžko, dokonce umyvadlo s vodou a jednoduchá večere, nebo možná spíše snídaně. A na hrubé lavici ležely elegantní jezdecké šaty. Elizabeth uvažovala, jestli MacPherson plánoval unést zrovna ji, nebo prostě jen počítal s tím, že bude mít cestou z lupu dámský doprovod.

„Můžu pomoci, mylady?“ ozval se za ní dívčí hlas.

„Ano, děkuji,“ přikývla. „Budu ti vděčná.“

Vzhledem k psím očím, které Moira dělala na jejího únosce, rychle zavrhla myšlenku požádat ji o nějakou zbraň. S Moirinou pomocí si svlékla sice nádherné, ale k běžným činnostem zcela nevhodné plesové šaty a za pár minut již

po vyčerpávající noční jízdě bez ohledu na okolnosti usnula hlubokým osvěžujícím spánkem.

„Byli tady,“ řekl jsem. „Alespoň Elizabeth určitě.“

Hrotem meče jsem vylovil na světlo taneční střevíc zapadlý pod jednoduchou postelí v opuštěné pastevecké chatě. Byl sice špinavý od bláta, ale ve světle vnikajícím otevřenými dveřmi se stále leskl.

Uvědomoval jsem si, že únosci proti nám mají značný náskok, protože nějaký čas mi zabralo vrátit se do Dundee pro mé vojáky. Pro rotu kapitána Ferrela. Teď jsem se však trochu uklidnil.

„Měla jste pravdu, lady Margaret,“ pokýval jsem hlavou, „teď už je jasné, kam míří.“

Oba Elizabethini rodiče se nenechali odbýt a trvali na tom, že mne doprovodí. O její matku jsem měl strach, ale zatím zvládala náročnou cestu dobře.

„Ale cestou je nedoženeme...“ řekla lady MacDermott tiše a vzala si ode mne ztracený střevíc.

„Spíše ne, ale pokusíme se,“ odpověděl jsem, zatímco jsem vyšel ven.

„Kapitáne Ferrel!“

„Pane?“

„Nasedat! Vyrážíme okamžitě. Čeká nás Vysočina.“

Bylo to v poledne třetího dne od Elizabethina únosu, kdy překročili nejasnou hranici mezi skotskou Nížinou a Vysočinou. Krajina se pomalu začínala vlnit a cesta se stávala náročnější. Ale nikomu to nevadilo.

Zdálo se, jako by z MacPhersonových mužů spadlo napětí. Byli již doma, znovu v krajině, kterou znali. Vlastně

i Elizabeth se vracela do své domoviny, i když takhle si návrat nepředstavovala. Přítomnost tolika ozbrojených mužů jí také bránila plně si vychutnat krásy jarní Vysočiny, zelené kopce plné rozkvetlého lučního kvítí i vlnící se pláně vonícího vřesu.

„Dnes pojedeme dlouho do noci, mylady,“ oznámil jí lord Steafan. „Ale večer již povečeříme v mém dočasném sídle. V bezpečí a pod střechou.“

„To jsem ráda, lorde MacPhersone,“ odpověděla, „ta cesta je velmi únavná.“

„Steafan, prosím,“ znovu ji opravil a odcválal do čela kolony.

Elizabeth však lhala, nijak příliš unavená nebyla. Ale MacPhersonovo oznámení ji zaskočilo, protože to znamenalo, že už nebude mít příliš možností k útěku. Nezbyvalo než počkat na tmu a doufat, že opravdu nikdo nebude čekat, že by se o něco pokusila.

Příležitost se naskytlá za pár hodin, když se již zcela setmělo. Karavana jezdců se dostala k malé říčce, o které se Elizabeth domnívala, že by se mohlo jednat o Dee nebo nějaký z jejích přítoků. Proud byl po jarním tání ještě prudký a chvíli trvalo, než MacPherson se svým zástupcem našli brod. Stejně lord Steafan pro jistotu rozkázal zapálit několik loučí.

Přípravy zabraly nějaký čas a Elizabeth si zatím nikdo nevšiml. Pomalu tedy dojela na kraj skupiny. Půjčené jezdecké šaty se sestávaly ze zeleného kabátku a hnědé sukně, což byly pro noční útěk velmi příhodné barvy. Bílé fiží skryla prostě tak, že se ke svým únoscům otočila zády. Doufala, že jakmile zmizí ve tmě, už ji nedokážou najít. Pomalu, krůček po krůčku, vedla svou hnědou klisnu dál od nejbližšího zbojníka.

„Lady Elizabeth! Co to děláte?“

Byl to nakonec sám MacPherson, kdo si jí všiml. Eliza-

beth neváhala ani vteřinu, patami pobídla koně a vyrazila do tmy a ke svobodě.

Zaslechla za sebou hlasy, ale ani ji nenapadlo se otáčet. Rychle zamířila mezi stromy řídkého lesíka, který rostl kolem řeky, kde, jak doufala, se svým pronásledovatelům ztratí. Nechala klisnu, aby si sama hledala cestu a s každým jejím krokem rostla v Elizabeth naděje, že by se její útěk mohl podařit.

Vtom se ozvalo hlasité dvojí zapískání a její kůň se zastavil skoro na místě. Elizabeth se nějakým zázrakem podařilo nepřelétnout klisně přes hlavu, ale i tak se svezla ze sedla. Rychle se postavila a chtěla znovu nasednout, ale to už kolem ní stáli čtyři jezdcí. Dva z nich drželi pohodně a světlo jedné z nich dopadlo i na tvář Steafana MacPhersona. Už se neusmíval, když seskočil těsně vedle ní.

„Co jste, proboha, chtěla dělat, mylady?“ zeptal se a zdál se upřímně překvapený.

Elizabeth pokrčila rameny a vzdorně odpověděla. „Co myslíte, lorde MacPhersoně? Jsem vaším vězněm a chtěla jsem na svobodu. Co jste čekal? Že s vámi půjdu do vaší skrýše jako poslušná malá holčička?“

„Ale..., ale kam jste měla namířeno? Teď v noci...“ ptal se lord Steafan šokovaně.

„Nevím. Asi zpátky na východ,“ přiznala Elizabeth. „Myslím, že David nebude daleko za námi. On by mě jen tak nepustil.“

„David?“ nechápal MacPherson.

Elizabeth už rezignovala na svůj útěk, byla však kvůli jeho nezdaru rozčilená. „Hrabě z Wavesbury. Můj manžel. Určitě se o mě bojí a vy byste se měl bát jeho.“

„Takže jste chtěla zpět k manželovi...“ zamračil se lord Steafan. „Tomu nevěřím. Vždyť nosí červený kabát a musí mu být aspoň sto let...“

„Věřte si, čemu chcete,“ odsekla.

MacPherson se dvakrát nadechl, ale pak se uklidnil. Nakonec přece jen znovu převládla jeho přirozeně veselá povaha a dokonce se usmál.

„Však budete mít ještě spoustu času svůj postoj přehodnotit, mylady. Ale teď, buďte tak laskavá, vaše ruce.“

„Prosím?“

Uchopil ji jemně ale nesmlouvavě za dlaně a dal jí zápěstí k sobě. Než stačila něco namítnout, tak jí je spoutal. Použil hedvábný kapesník, takže pouta přes rukavičky skoro ani necítila, ale když se zkusila osvobodit, zjistila, že drží pevně.

„Takhle nezvládnou nasednout,“ upozornila ho popuzeně.

„Nebojte, rád vám pomohu, má paní,“ odvětil MacPherson. „Nepohodlí budete muset snášet již jen hodinu či dvě. Pak vás uvítám v tom, co zbylo ze statků mé rodiny. Většinu totiž vzali Angličané jako váš manžel.“

„Pitlochry,“ ukázal lord Duncan MacDermott na malé městečko. „Opravdu se tu chcete zdržet?“

Sledoval jsem jeho paži a příkývl.

„Ano, seržant McAutie tu má známého. Rád bych využil jeho služby.“

Můj tchán si pohrdlivě odfrkl, ale nakonec nic nenamítal. Můj nynější seržant u něj kdysi sloužil, než se provalilo, že je navíc úspěšný zloděj dobytka. Sice nějaký čas trvalo, než ho lidé lorda MacDermotta chytili, ale nakonec jen služba u třiactýřicátého zachránila McAutiego před šibenicí. Mohutný horal nyní popojel vpřed mezi svého bývalého chleboďárce a kapitána s poručíkem Ferrelovými.

„Sawney nebude nadšenej, až uvidí, koho sem mu přived, pane,“ poznamenal seržant a pokynul k červenokabátníkům kolem.

„Není čas na zdvořilosti, seržante,“ odvětil jsem, „jedeme.“

„Já jenom, aby nezdrh,“ pokrčil rameny.

Pobídl jsem koně a cvalem jsme vjeli do městečka. Pokoušel jsem se nevšímat si obyčejných obyvatel, kteří se nám rychle klidili z cesty. Sem tam jsem dokonce zaslechl zděšený ženský výkřik nebo bouchnutí zavírané okenice. Velký oddíl červenokabátníků zde jednoduše znamenal problémy.

„Tamhle to je, pane,“ pokynul McAutie, ale bylo to vcelku zbytečné.

Dobře jsem si všiml dřevěného vývěsního štítu ve tvaru rozevřených krejčovských nůžek, který zdobil jinak nevýrazný kamenný dům s doškovou střechou. Dveře i okna byly zavřené, jako by majitel nestál o hosty ani o zákazníky.

Ozvalo se začvachtání, když jsem seskočil z koně na ulici rozmoklou jarním deštěm. McAutie i oba důstojníci následovali mého příkladu. Gestem jsem naznačil několika vojákům, aby obstoupili dům. Neznalému pozorovateli muselo připadat, že obkličujeme doupě nebezpečného zločince. A vlastně by měl pravdu.

Zabušil jsem na dveře, a když se nic nedělo, ještě dvakrát jsem to zopakoval.

„Seržante, byl byste tak laskav?“

McAutie se rozkročil, ale Jane ho zarazila. „Počkejte okamžik, pane. Myslím, že to půjde snadněji.“

V přítomnosti manželů MacDermottových si velmi dávala pozor, aby mluvila hlubším hlasem a hlídala si svůj mužský převlek. Byl jsem jí za to vděčný. Moc dobře jsem věděl, co by si mohl myslet otec mé manželky, kdyby se dozvěděl, že jeden z mých důstojníků je žena.

Jane tasila svůj štíhlý kord a strčila ho do škvíry mezi dveřmi a zárubní. Pak jednoduše zvedla závoru a dveře se pootevřely. Neváhal jsem, kopl do nich a s pistolí v ruce vrazil dovnitř. Ostatní mě následovali.

Místnost, do které jsme vstoupili, sloužila jako krejčovská dílna i obchod zároveň. Za balíkem složené Iněné látky se krčil drobný chlapík a marně pěchoval do truhlice yardy tartanu. Jen množství kostkované tkaniny by stačilo, aby strávil zbytek života na plantážích Západní Indie. Když si uvědomil naši přítomnost, rychle zabouchl víko, ale to se hned zase samo otevřelo. Zoufale se rozhlédl, kudy by zmizel, ale neměl kam.

„Sawney Breckinridgi, ty starej ničemo, rád tě zas vidim,“ zahlaholil seržant McAutie.

Krejčí na něj zmateně zamrkal. „Alan McAutie? Seš to ty, nebo jen jeho duch? A co to máš, sakra, na sobě?“

„Sem to já, z masa a krve. Přived sem ti vznešenou návštěvu. Tak poslouchej, co ti pan plukovník chce.“

Ignoroval jsem jistě ilegální tartan a došel k velkému stolu, na kterém ležela rozložená látka s křídou naznačeným stříhem.

„Mám pro vás návrh, pane Breckinridgi,“ řekl jsem a posadil se na jedinou židli.

„Práškače pro *Sassenachy* dělat nebudu,“ odsekl vzdorně. „To radši shnijú ve Wentworthu. A tebe ať vezme čert, Alane! Zrádče zatracenej!“

Musel jsem chtět nechtět ocenit jeho statečnost. Položil jsem před sebe měšec a vysypal z něj několik mincí. Na bílém plátně se zalesklo zlato.

„Nechci po vás, abyste někoho zradil. Dokonce nechci ani žádné informace,“ řekl jsem mu.

Breckinridge zíral střídavě na mě a střídavě na malé jmění, které měl před sebou.

„A co tedy vlastně chcete?“ zeptal se a v jeho hlase už byl slyšet zájem.

Ukázal jsem na bednu přetékáající tartanovou látkou. „Vaše překupnictví teď ponechme stranou. Máte přece i poctivé řemeslo, pane Breckinridgi. A vidím, že jste dobře zásobený.“

„Snad nechcete něco ušít?“ zatvářil se překvapeně.

„Doufal jsem, že se u vás najde něco již hotového. Třeba s malými úpravami,“ přiznal jsem. „Nemáme moc času nazbyt. Ale máte pravdu. Řekněme, že bych si u vás rád pořídil pár kostýmů na maškarní bál.“

„Ujišťuji vás, že za denního světla to vypadá o mnoho lépe, mylady,“ řekl Steafan MacPherson, když pomáhal Elizabeth z koně.

Dlouho jeli údolím proti proudu úzkého potoka a nyní zastavili před pobořenou čtvercovou věží. Takovou, v jakých se ve středověku na Vysočině žilo. Byla asi dvacet yardů vysoká, s jediným vchodem obráceným k jihu, zubatým cimbuřím, pouze několika malými okny a zdmi porostlými břečťanem. Když se však Elizabeth podívala pozorněji, uvědomila, že věž nebude původní, ale nejspíš byla vybudována vcelku nedávno, možná někým s nostalgickým vztahem ke skotské architektuře. I zdánlivé poškození zubem času bylo umělé.

Kolem pevnůstky stálo několik prostých domků z lámavého kamene a v dálce šuměl vodopád, ale ve tmě se k němu nedalo dohlédnout. Kolem se začali hemžit další lidé, někteří z nich navrátilivším svítily zapálenými loučemi. Bylo tu i mnoho žen a dětí a Elizabeth byla svědkem srdečných vítání a objetí. Vypadalo to, jako by se muži jednoduše vraceli po dlouhém pracovním dnu zpět ke svým rodinám.

MacPherson prohodil několik slov se svým zástupcem, pronesl pár vět na uvítanou a pak pokynul Elizabeth, aby ho následovala. Galantně jí otevřel dveře a ona stále se svázanýma rukama vstoupila do věže.

Nejspodnější patro sloužilo, jak bývalo u podobných staveb zvykem, jako jediná společná síň s velkým jídelním stolem uprostřed. Pouze v jednom rohu bylo úzké točité schodi-

ště, které vedlo do vyšších poschodí. Stůl byl pokryt bílým ubrusem, uprostřed stál těžký trojramenný stříbrný svícen se zapálenými svíčkami, ale k sezení tu byly jen dvě vyřezávané židle.

Za Elizabeth a lordem Steafanem vešly dvě ženy, jedna nesla na podnosu křišťálovou karafu s vínem a dvě sklenice, druhá pak talíře z míšeňského porcelánu a stříbrné příbory. Elizabeth napadlo, že celá ta nádhera se do hrubé stavby moc nehodí.

„Vím, že jste po cestě unavená, ale než vám připraví komnatu, byl bych rád, kdybyste se mnou laskavě povečeřela,“ usmál se na ni MacPherson a ukázal na jednu z židlí.

Elizabeth opravdu skoro padala vyčerpáním, ale ještě více hladem, proto vděčně usedla.

„Děkuji, lorde MacPhersone. Nedalo by se něco udělat s tímhle?“ řekla a pozvedla spoutaná zápěstí.

Lord Steafan vytáhl z pochvy ostrý dirk a napřáhl ho k Elizabeth.

„Ale musíte mi slíbit, že o útěk se už nepokusíte,“ požádal ji, zatímco se chystal přeříznout kapesník na jejích rukou.

Elizabeth pokrčila rameny a stáhla paže zpět. „Na to vám slovo nedám. Jsem váš zajatec a budu se snažit se osvobodit, pokud k tomu budu mít příležitost. I kdyby to mělo znamenat, že tu všechnen čas strávím s pouty na rukou.“

MacPherson si povzdechl, ale po chvíli řekl: „To je vaše právo, mylady. A teď mi podejte ruce, jinak bych vás musel krmit jako malé dítě.“

Pak jí rychlým řezem přetl pouta. Ženy mezitím prostřely a poté odešly. Lord Steafan osobně nalil červené víno do sklenic a jednu podal Elizabeth.

„Než nám přinesou jídlo, je čas na připitek,“ řekl slavnostně.

„A na co si připijeme, lorde MacPhersone?“ zeptala se snažíc se ze všech sil, aby otázka nezněla příliš sarkasticky.

Pozvedl sklenku, vstal a dramaticky pronesl: „Na vaši krásu! Na Skotsko! Na krále Jakuba!“

Elizabeth se příliš nelíbilo, kam MacPherson očividně směřuje, ale ze slušnosti jeho gesto zopakovala, aniž by něco řekla. Pak usrkla trochu vína. Bylo výborné, ale těžké, sladké, takové, které snadno opíjí. Proto si lokla jen jednou a vypila pouze asi třetinu sklenky.

MacPherson si toho hned všiml. „Nechutná vám, mylady? Je to nejlepší, co mi zbylo. Francouzské. Bohužel tehdy dorazilo více vína než vojáků.“

„Děkuji, je skvělé, ale trochu mě bolí hlava,“ napadla ji ta nejprostší výmluva. „Mohla bych dostat spíše sklenici vody?“

Lord Steafan chtěl možná něco namítnout, ale zrovna se vrátily obě služky a přinášely večeři – pečené hovězí, čerstvý chléb a nějakou zeleninu. Elizabeth napadlo, co asi jedí lidé za zdmi věže.

„Effie, přines, prosím, dámě pohár vody,“ požádal jednu z nich.

Žena se na Elizabeth nevraživě podívala, ale nakonec přikývla a znovu odešla.

„Doufám, že alespoň jídlo vám bude po chuti, mylady,“ pokračoval MacPherson, „je to poctivý skotský dobytek, i když patřival anglickému pánovi. Možná to však nebude taková skvělá krmě, jako na vaší anglické svatbě.“

Elizabeth zvedla oči od jídla a zkoumavě se na něj zahleděla. Děsila se, kam takovým kostrbatým oslím můstkem směřuje.

„Vdávala jsem se v Edinburghu, nikoliv v Anglii,“ opáčila opatrně.

„Takže jste měla katolickou svatbu?“ zeptal se lord Steafan s evidentním zájmem. „To váš manžel dovolil? Takový sňatek by přece oficiální anglikánská církev neuznala...“

Zdálo se, že slyší v jeho hlase zklamání, možná dokonce větší, než když se pokusila utéct.

Elizabeth pokývala hlavou. „Měla jsem vlastně dvě svatby v jedné, jednu katolickou a jednu anglikánskou. David musel uplatnit značný vliv, ale nakonec se mu to podařilo, i když ho to muselo stát spoustu peněz. Nemyslím, že by na britských ostrovech bylo moc žen, které by dostaly takovou výjimku. Byla jsem ochotna konvertovat, ale on mě k tomu ani nenutil.“

Mluvila s očividnou hrdostí a snažila se působit sebejistě. Ze směru rozhovoru se začala obávat, že MacPherson chce napadnout legalitu jejího sňatku dle skotského práva, a chtěla mu rychle vzít vítr z plachet. Nebyla by první ani poslední dívka násilím donucena ke svatbě, ale její rodiče nebyli nijak zvlášť bohatí a anglická vláda by katolický svazek nikdy neakceptovala, proto příliš nerozuměla, co by si od toho mohl slibovat. Přesto byla ráda, že možnost anulování jejího současného manželství vůbec nepřipadá v úvahu.

„Tak to vám musím gratulovat k tak skvělému a vlivnému manželovi,“ procedil nakonec skrze sevřené zuby. Sarkasmus v jeho slovech byl skoro hmatatelný.

Elizabeth kývnutím poděkovala, jako by to myslel vážně, a ukrojila si kus pečinky. Přemýšlela, jestli mu zhatila plány a jaké to pro ni může mít důsledky.

„Pořád můžete žádat výkupné,“ snažila se ho přivést na schůdné řešení.

„Aye, to jistě,“ přikývl MacPherson, „ale nepřijde mi to hodné mě ani vás. Ale teď mluvmе o veselejších věcech. Zítřa je Beltine a tady na Vysočině bývají oslavy úžasné, i když – nebo možná právě proto – jsou venkovsky prosté. Podobné tomu, jak slavili naši pohanští předkové. Jistě neodmítnete mé pozvání.“

„Bude si mylady ještě něco přát?“ zeptala se služka.

Dávala ostentativně najevo, že Elizabeth pomáhá s krajní nechutí a pouze kvůli rozkazu lorda MacPhersona.